

[Hauch.]

glædede jeg mig over, at mit Partis Ordfører her gav Udtryk for, at man i det høje Landsting var villig til at tage Spørgsmaalet om et Arbejde for Gennemførelsen af disse Lovforslag op med de gode Bestemmelser, der findes deri, og som vi alle er enige om, og jeg haaber, at der maa blive givet os den Tid dertil, som er fornøden.

Det, Striden drejer sig om i Forbindelse med disse Lovforslag, er jo det ene Forslags Bestemmelser om, at man kan fratage Landmænd, som er i lovlig Besiddelse af deres Ejendomme, Dele af disse. Jeg henvender mig ikke her til den høje Regering, og jeg henvender mig heller ikke til det socialdemokratiske Parti, fordi deres Respekt for Ejendomsretten jo ikke eksisterer i den Forstand, hvori vi andre opfatter den. De ønsker Socialisering gennemført, og de har ingen Skrupler med Hensyn til at anvende Ekspropriation. Men det socialdemokratiske Parti har jo altid været — det erkender jeg — et Parti, som er villigt til at bøje sig for Argumenter og Kendsgerninger under den praktiske Behandling af Forslagene her i Rigsdagen. Jeg har det Haab, at det skal være muligt at faa denne Lovgivning gennemført uden det Indgreb i Ejendomsretten, som findes hjemlet i Lovforslaget, som det foreligger.

Jeg har egentlig mest Lyst til at henvende mig til det radikale Parti. Det radikale Venstre har hidtil sammen med Det konservative Folkeparti og Venstre været af den Opfattelse, at Ejendomsretten ikke maatte angribes. Vi var Modstandere i sin Tid — og derpaa sejrede vi ved Valget i 1945 — af Socialdemokraternes Socialiseringsbestræbelser, og derfor har jeg virkelig — undskyld, at jeg siger det — noget Haab om, at vi skulde kunne komme til Forstaaelse med det radikale Parti paa dette Punkt. Den ærede Ordfører Hr. Oluf Johansen gjorde for et Øjeblik siden nogle Bemærkninger, der maatte lade mig formode, at han var i en vis Tvivl om, hvorvidt man ved denne Lovgivning angreb Ejendomsretten, som jeg maatte forstaa, at han i øvrigt er Tilhænger af. Det ærede Medlem brugte der Udtryk, at der her var Tale om at slagte Ejendommene og slagte Ejendomsretten til Fordel for Oprettelsen af nye Brug. Han gjorde det ikke af Blødtørst, sagde han, men for at faa Sulet paa Bordet. Men til at skaffe Sulet i dette Tilfælde Jordan paa Bordet, hører der jo desværre Blodsgyldelse for at blive i det ærede Medlems Lignelse, og den synes jeg, vi skulde prøve at undgaa. Jeg tror, at vi kan faa en ud-

mærket fornuftig Lovgivning, uden at vi behøver at skride til det, som det ærede Medlem kaldte en Slagtning, der skulde skaffe Sulet paa Bordet. Jeg kan heller ikke tilbageholde en Bemærkning om, at naar man først her bryder Princippet med Hensyn til Ejendomsretten — jeg forstod, at det ærede Medlem godt var klar over, at han var ved at komme over Stregen her —, hvor har man saa Mulighed for at standse? Det foreliggende Lovforslag giver bestemte Regler for, hvor vidt man maa gaa i det foreliggende Tilfælde, men principielt er der jo ikke noget tilbage, man vil kunne glide videre, og ikke alene paa Landbrugets Omraade.

Det er for øvrigt en ganske mærkelig Tankegang, at man vil bevare Ejendomsretten for alle andre Erhvervsvirksomheder og enkelte Personer her i Landet og kun paa Landbrugets Omraade vil angribe den. Det er et meget svagt Standpunkt, og jeg vil bede det radikale Parti overveje Konsekvenserne af dette Standpunkt, som jo maa blive, at man ogsaa kommer ind paa Spørgsmaalet om, hvor mange Byejeendomme den enkelte maa have. Det vil herefter ogsaa være naturligt at tage under Overvejelse, hvor mange Skibe en enkelt Virksomhed maa eje, og det vil være tvivlsomt, om man kan undgaa at komme ind paa, hvor mange Vogne en Vognmandsforretning maa være i Besiddelse af. Hvad er det egentlig for en Tankegang, der ligger til Grund her? Det er den, at Ejendomsretten ikke er ukrænkelig, som Grundloven forudsætter, men noget, som man kan ændre paa, efterhaanden som det passer Magthaverne i Samfundet. Jeg beder om, at det radikale Parti vil tage disse Spørgsmaal op til nøje Overvejelse og prøve, om det alligevel ikke maa komme til det Resultat, at det, der kan opnaas ved denne Lov, er for dyrt, principielt set — politisk principielt set alt for dyrt. Ja, dersom der i Øjeblikket var Mangel paa Jord her i Landet, kunde man maaske forstaa Nødvendigheden af en saadan Lovs Gennemførelse. Men det er der ikke, der er ikke Mangel paa Jord i offentlig Eje, tværtimod. Min Meningsfælle, der her talte paa Partiets Vegne, (Nielsen-Man), ved bedre end nogen anden, hvor store Arealer der i Virkeligheden er til Raadighed. Man har ogsaa den Vej, man hidtil under Respekt for Ejendomsretten altid er gaaet her i Landet, at dersom man ikke havde den nødvendige Jord til Raadighed, erhvervede man den i Henhold til Grundloven, nemlig mod Ydelse af fuld Erstatning.

Jeg beder saa indtrængende, som jeg er i Stand til det, det høje Ting og Regeringen